

Školska
godina
2012./2013.

Br. 2

**Školski list Osnovne škole
Jabukovac - Zagreb**

Andrej Vrdoljak, 5.A

SADRŽAJ:

**- Proljeće na
Jabukovcu
(uređenje školskog
okoliša)**

**-Kamo i kako nakon
osnovne škole?**

**-Pravila ponašanja:
asertivno, ne
agresivno**

**-Nagrađeni radovi
na državnim
smotrama Lidrano
2013., te 18.
Nazorovi dani 2013.**

**-Razmišljanja
osmaša/osmašica:
rastanak s
Osnovnom školom**

**-Moja obitelj je
moje bogatstvo**

-Justin Bieber

Nakladnik:
Osnovna škola Jabukovac-
Zagreb

Glavni urednik:
Slaven Šekuljica, prof.

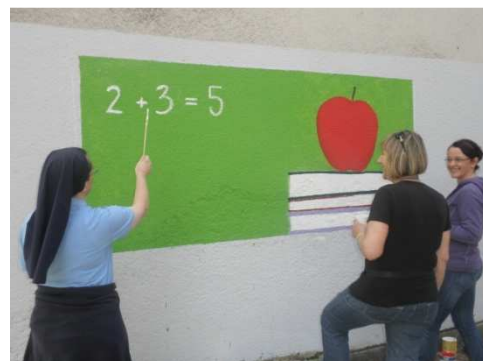
Suradnici:
Senija Badić, prof.,
Lajla Hiršl, prof.,
Karmela Pavalić, prof.,
Maja Maček, prof.,
Nena Radusin, učiteljica,
Sonja Vučić, učiteljica
Zlatka Belošević, knjižničar,
Karla Soršak, 7.B

Proljeće na Jabukovcu 😊

Učitelji, učenici i
roditelji okupili su se
20.4.2013. u školi
kako bi zajedničkim
snagama uredili okoliš
iste. Stigli su
„naoružani“
grabljama, kantama,
vrećama, biljkama....

Svi su vrijedno radili, a
za kraj su bili
počasćeni finim
školskim ručkom.

Nadamo se dogodine
istom ili boljem
odazivu marljivih
radnika!

Kamo i kako nakon osnovne škole?

Za odgovorom na ovo pitanje ovih dana intenzivno tragaju učenici osmog razreda. Za pravilnu i pravodobnu odluku važno je upoznati upisna pravila. Iz tog razloga ukratko prenosimo upute iz Odluke o elementima i kriterijima za izbor kandidata za upis u srednje škole u školskoj godini

2013./2014. koju je donio ministar znanosti, obrazovanja i sporta 22.1.2013.godine.

Odluku u cijelosti možete pronaći na <http://public.mzos.hr>. Budući da upisni elementi uključuju i prosjeke svih zaključnih ocjena svih nastavnih predmeta u posljednja četiri razreda, predlažemo i svim ostalim učenicima predmetne nastave da se na vrijeme upoznaju s načinom upisa u srednju školu.

U prvi razred srednje škole upisuju se kandidati koji su završili osnovno obrazovanje.

Kandidati se za upis u obrazovne programe prijavljuju i upisuju putem mrežne stranice Nacionalnoga informacijskog sustava prijave i upisa u srednje škole na www.upisi.hr. U

svakome upisnom roku kandidat se može prijaviti za upis u najviše pet škola, odnosno ukupno 10 obrazovnih programa.

Za upis u 1.razred srednjeg obrazovanja prijavljenim kandidatima vrjednuju se i boduju zajednički, poseban i dodatni element, odnosno:

Zajednički element:

- prosjeci svih zaključnih ocjena svih nastavnih predmeta na dvije decimale u posljednja četiri razreda osnovnog obrazovanja
- za upis u programe za stjecanje strukovne kvalifikacije i programe obrazovanja za vezane obrte u trajanju od najmanje tri godine,

vrjednuju se i zaključne ocjene u posljednja dva razreda osnovnog obrazovanja iz nastavnih predmeta: hrvatski jezik, matematika i prvi strani jezik. Na takav je način moguće steći najviše 50 bodova.

- za upis u gimnazijske programe i programe obrazovanja za stjecanje strukovne kvalifikacije u trajanju od najmanje četiri godine vrjednuju se i zaključne ocjene u posljednja dva razreda osnovnog obrazovanja iz nastavnih predmeta hrvatski jezik, matematika i prvi strani jezik te triju

nastavnih predmeta važnih za nastavak obrazovanja u pojedinim vrstama obrazovnih programa, npr.: predmeti posebno važni za upis u program opće gimnazije su biologija, povijest i geografija.

Na takav način moguće je steći najviše 80 bodova.

Poseban element:

- sposobnosti i darovitost
Dodatni element:
- uspjeh kandidata u otežanim uvjetima obrazovanja

Kandidati koji su završili osnovnu školu i šest razreda osnovne glazbene škole ili četiri razreda osnovne

plesne škole, koje imaju odobrenje za rad MZOS-a, dodjeljuju se dva dodatna boda za upis u sve obrazovne programe. Ako su u osnovnoj školi najmanje četiri godine učili drugi strani jezik, kandidatima se dodjeljuje jedan dodatni bod za upis u sve obrazovne programe.

Kandidati koji su na državnom/međunarodnom natjecanju u znanju iz nastavnih predmeta posebno značajnih za upis pojedinoga obrazovnog programa (hrvatskoga jezika, matematike, prvoga stranoga jezika) te tri nastavna predmeta posebno važnih za upis, sukladno Katalogu natjecanja i smotri učenika i učenica osnovnih i srednjih škola RH ili međunarodnomu natjecanju u znanju i

vještinama osvojili prvo mjesto u posljednja dva razreda OŠ, upisuju se izravno ukoliko ostvaruju minimalan broj bodova utvrđen za tu vrstu škole i ako zadovolje na ispitu sposobnosti i darovitosti u školama u kojima je to uvjet za upis. U slučaju osvajanja prvog, drugog ili trećeg mjesta na državnom/međunarodnom natjecanju u 5. ili 6. razredu ili kao članova skupine u posljednja četiri razreda osnovnog obrazovanja dodjeljuje se od jednog do tri boda.

Kandidatu koji je sudjelovao na više natjecanja ili na natjecanjima iz više područja, vrednije se samo jedan (najpovoljniji) rezultat.

Kandidatima, koji su postigli u posljednja četiri razreda osnovnoga obrazovanja na natjecanjima školskih športskih društava na državnom/međunarodnom natjecanju prvo, drugo ili treće mjesto, dodjeljuje se tri, dva ili jedan bod.

Kandidatima, koji su na temelju postignutih rezultata ostvarili status kategoriziranoga sportaša od I. do VI. Kategorije, pripadaju od tri do jednog dodatnog boda.

Vrjednovanje rezultata učenja kandidata u otežanim uvjetima prethodnog obrazovanja odnosi se na upis kandidata na temelju Zakona o zaštiti vojnih i civilnih invalida rata, upis kandidata s teškoćama u razvoju, upis kandidata sa zdravstvenim

teškoćama te upis kandidata koji žive u otežanim uvjetima obrazovanja uzrokovanim nepovoljnim ekonomskim, socijalnim te odgojnim čimbenicima i upis kandidata na osnovi Nacionalnoga programa za Rome. Pravo na izravan upis ili dodatne bodove (jedan ili dva boda) kandidati ostvaruju putem odgovarajućih rješenja i potvrda nadležnih državnih tijela koja sukladno upisnim pravilima prilažu pri upisu u školu.

Rokovi prijave za upis, razredbeni postupak i upis određuju se u skladu s Odlukom o upisu učenika u 1. razred srednje škole u školskoj godini 2013./2014. koju donosi ministar znanosti, obrazovanja i sporta.

Prije samog upisa, kandidatima predložimo provjeriti sljedeće.

- prosjeke svih zaključnih ocjena svih nastavnih predmeta na dvije decimale u posljednja četiri razreda osnovnoga obrazovanja (kada završi nastavna godina)
- popis nastavnih predmeta posebno značajnih za upis u određeni obrazovni program
- ostvaruje li pravo na dodatne bodove prema odredbama Odluke
- je li škola navela kao uvjet za upis i polaganje ispita sposobnosti i darovitosti
- broj upisnih mjesta za pojedine

programe/zanimanja obrazovanja

- popis potrebnih dokumenata za upis (ako su nužni)
- i druge uvjete upisa

Sretno pri upisu u odabranu srednju školu i uspješan nastavak obrazovanja!

Karmela Pavalić, prof.,

pedagoginja škole

Asertivno, ne agresivno!

Tri dvanasetogodišnjaka kreću na nogometno igralište na sat TZK-a. Dvojica dječaka, koji su sportski tipovi hodaju iza trećeg, pomalo bucmastog školskog kolege i smijulje se.

„Znači, pokušat ćeš igrati nogomet?“, sarkastično kaže jedan od dvojice trećemu, glasa otežalog od prijezira. S obzirom na socijani kodeks učenika viših razreda osnovne škole, to je trenutak koji bi lako mogao prerasti u tučnjavu. Debeljuškasti dječak na trenutak sklapa oči i duboko udiše, kao da se priprema na sukob koji slijedi, a onda se okreće prema dvojici i odgovara smirenim, ali ozbiljnim glasom: „Da, pokušat ću, ali nisam baš dobar u tome.“ Nakon kraće stanke dodaje: „Ali jako mi dobro ide likovni – pokaži mi bilo što i nacrtat ću ti.“ Zatim upre prstom u svog izazivača i kaže: „Ali ti, ti super igrač nogomet, zbilja fantastično! Volio bih da ja jednog dana mogu biti tako dobar, ali jednostavno ne

mogu. No, možda ću ipak biti barem malo bolji ako se nastavim truditi.“ Na to prvi dječak, posve razoružan, sada kaže: „Pa dobro, nisi baš tako loš. Možda bih ti mogao pokazati fintu, dvije.“

Ta kratka interakcija daje primjer majstorske socijalne inteligencije na djelu. Ono što je lako moglo dovesti do tučnjave, sada bi se još na kraju moglo razviti u prijateljstvo.

Vještine za preživljavanje ....

Možeš li upravljati time što drugi ljudi govore ili čine? **NE**. Možeš li upravljati time kako ti reagiraš i odgovaraš? **DA**. Ti odlučuješ što ćeš izgovoriti, učiniti ili reći samom sebi. Možda se osjećaš povrijeđeno, ljuto, ali nitko te ne može natjerati da uzvратиš

tako da višeš, nekoga udariš ili povrijediš. To znači da dopuštaš da tobom upravljaju tuđi postupci. Stoga ne prepuštaj svoju moć drugima. Umjesto toga, iskoristi moć koju imaš da pomogneš sebi!

1. Ignoriraj ružne riječi, primjedbe, ponašanja koja te smetaju kod drugih. To je lakše reći, nego učiniti! Ali ti to možeš! Kako?

a) ZAUSTAVI SE PRIJE NEGO DONESEŠ LOŠU ODLUKU.

Smiri se razgovorom sa samime sobom. Reci sam sebi: „Nije vrijedno da se oko toga toliko uzbuđujem.“ , „Pokušava me uvući u

neprilike.

Neću pasti na taj trik.“, „Zaboravi! Neću da upravljam mojim životom, odlukama, razmišljanje m.“

b) NEMOJ TO SHVATITI OSOBNO.

Kada ljudi kažu ili učine nešto ružno ili bezobrazno, shvati da ONI imaju problem. Ispunjeni su lošim ili negativnim osjećajima. Zašto bi dopustio da to postane tvoj problem?! Ne dopusti da nečija loša odluka zauzme

prostor u
tvojim
mislima.
Zatvori joj
prolaz u svoj
um. Ako
netko i dalje
nastavi
uznemiravat
i, pozovi
učitelja.

2. Budi asertivan
Asertivni ljudi
imaju bolju
mogućnost
dobiti ono što
žele. To je zato
što jasno kažu
svoje potrebe i
mišljenje, ali da
pritom ne
napadaju drugu
osobu. Razmisli
o tome: ne
pobjeđuješ u
zalaganju za
svoje
argumente
kada „poraziš“
nekog
dokazujući da
nije u pravu. To
ti samo stvara
neprijatelje.
Pobjeđuješ

kada uspiješ
postići da
osoba vidi
situaciju na tvoj
način. Ustvari,
tada oboje
pobjeđujete.

Oboje se
osjećate dobro.

3. Reci JA umjesto
TI.

Ljudi ne vole
kada im se
govori da nešto
čine pogrešno.
Ne vole čuti: „Ti
nisi u pravu.“
Čuju da se
okrivljuje njih –
TI. Tada se
naljute i postaju
još ljuciji. Evo
načina da
budeš asertivan
dok pričaš, bez
kritiziranja i
okrivljavanja.

Reci kako se
osjećaš služeći
se riječima JA,
MENI, MOJ.

Npr.

TI-GOVOR

JA GOVOR

„Ne slušaš!“

„Želim da se
sluša ono što
govorim.“

„Nisi
pravedna!“

„Meni se to ne
čini
pravednim.“

Možeš li uočiti
kako se
pričanjem u
prvom licu
izbjegava
uzrujanje
drugih? To je
zato što se
nikoga ne
okrivljuje za
ono što se
događa. Osoba
koja priča
jednostavno
iznosi kako
situacija utječe

na nju. Osim ja govora, također možeš koristiti riječi MI, NAS, NAMA.

Pričanje „ja govorom“ u početku bi moglo biti teško, osobito kada si ljutit na nekoga. Kada jednom „uđeš u štos“, postaje lakše.

❖ Izazov za tebe !!!

Promijeni ljutiti „ti govor“ u „ja govor“. Zapiši svoje odgovore na list papira. Zatim vježbaj izgovaranje rečenica „ja govorom“ samouvjerenim, ljubaznim tonom glasa. (Kada završiš zadatak, pogledaj rješenja ispod)

IZAZOV 1.

Marko pokušava riješiti zadatak, ali ne zna kako. Kada zamoli za pomoć, njegova učiteljica kaže: „Već sam vam to pokazala.“

Došlo je vrijeme odmora, a Marko još nije završio.

Učiteljica pušta druge učenike na odmor, a Marku kaže: „Danas ćeš ručati sa mnom dok budeš rješavao zadatke.“

Marko zaviče: „Vještice! Vi biste trebali rješavati zadatke. Vi znate kako to ide, a ja ne znam. Niste dobar čovjek i nikada nikome ne pomognete.“

IZAZOV 2.

Ivan i Saša zajedno rade na zadatku. Pišu referat na računalu. Saša počinje pisati referat dok Ivan odlazi u knjižnicu posuditi knjigu koja ima treba. Kada se vrati, čita što je Saša napisao. Kaže: „Što radiš? Pišeš sve krivo. Ne bi trebao početi tako da govoriš što mi mislimo. Prvo moramo pisati o svim drugim

mogućim odgovorima i o tome zašto su pogrešni. Zbog tebe ćemo zakasnuti s predajom referata.“

IZAZOV 3.

Učitelj je ljut na učenike jer su stvarali nered i otkazuje izlet planiran za idući tjedan. Ivor razgovara s ostalim učenicima tijekom odmora. Govori im da se moraju suprotstaviti učitelju. Kada dođu u razred, učitelj pokušava nastaviti s gradivom. Kaže učenicima da uzmu udžbenike iz matematike. Ivor tada kaže: „Ne ćemo ništa raditi dok ne

pristanete da idemo na izlet. Možete pričati koliko želite, ali pričat ćete sami sa sobom.“ Učitelj kaže da će kazniti učenike koji ne izvade knjigu. Većina učenika vadi knjige. Ivor i nekolicina drugih učenika ne vade knjige. Bivaju kažnjeni.

RJEŠENJA

(1. „Učiteljice, ponovno sam pokušao. Izgleda da sam zaboravio samo što činiti. Bih li mogao dobiti pomoć u rješavanju jednog zadatka kako bih se sjetio što da napravim s ostalima?“
2. „ Saša, nismo li trebali započeti pišući

odgovore koji su pogrešni? I reći zašto su pogrešni? Imam datume i mjesta koji su nam bili potrebni za početni dio referata. Kako ih tamo možemo ubaciti?“

3. Ivor može govoriti u ime ostale djece ako se ona slažu s tim. Može popričati s učiteljem kada uđe u razred umjesto za vrijeme nastave: „Učitelju, razgovarali smo o načinu na koji smo se ponašali ranije, nismo postupili ispravno. Ali stvarno smo se jako veselili tom izletu. Postoji li nešto

što možemo učiniti kako bismo zaslužili da ipak idemo na izlet.“)

Literatura:

McIntyre T.:
Ponašanje: vodič za preživljavanje.
Ostvarenje d.o.o.,
2006.

Goleman, D.:
Socijalna inteligencija.
Mozaik knjiga, 2008.

Maja Maček, prof.

**USPJEŠNI NA XXIII.
DRŽAVNOM LIDRANU
u Primoštenu (7.- 9.
travnja 2013.)**

POVJERENSTVO ZA
LITERARNI IZRAZ
...POHVALE I ČESTITKE
našoj Umi Gradac i
mentorici prof. S. Badić !

**BILE SU ZANIMLJIVE
RADIONICE I SUSRETI S
KNJIŽEVNICIMA.**

Poruka s ovogodišnjeg
LiDraNa: „Kad imaš riječ i
jezik svoj, ti si slobodan!
Sretan i ponosan. Upamti
to!“

**Nagrađeni literarni rad na
DRŽAVNOJ SMOTRI
L I D R A N O 2013.
Jesen nam (još ne)
stiže**

Nekako se ne mogu uživjeti
u naslov. Kako da kažem, ne
odgovara ovom trenutku.
Kao da se Netko šali. Opet
mislim, možda je baš u tome
stvar – da te zavede na krivi
trag.

Kao ono – nema je, a ona te
dočeka iza ugla i izlije ti vrč
vode na glavu ! Ma, kako
god se izrazila, dočeka me
nespremnu, ta jesen. Ovo
neće biti ona vrsta zadaće
na koju biste pomislili
pročitavši (samo) naslov. A
ne, ne, ovdje će stvari biti
potpuno lišene literarnih
izraza u smislu „žuto lišće,
kiša pljušti“. Ne zato što
sam ja neskromna i vrsna
spisateljica, nego zbog toga
što nema materije za
jesenski kič. Nemaaa! Ovo je
jesen bez jesenskog kiča ?!
Sama po sebi je nedostatna
za sastavak o njoj. Po
nečemu ipak slutim da je
stigla. Ona, nejesen. Po
nepredvidljivosti. Pazite
ovo, naprimjer: Sredina
rujna, drugi tjedan škole.

Pišemo tzv. Inicijalnu
provjeru iz matematike.
Lijepo su mi svi rekli: Prve
ocjene su najvažnije. Što
zaradiš prvih dana, to će
pratiti do kraja. E, sad... Ja
sam, bez lažne skromnosti,
odlična učenica. Ne volim
četvorke. A ova me
zaskočila. Nije da mi je
netko prigovarao, nije ni
upisana u „rubriku“, ali se
dogodila. Najgore je to što

znam zašto. Dok smo pisali test, vani je žarilo i palilo sunce. Ljetni ugođaj. Kako raditi dok je vani ljeto? Ljeto i rad, nespojivo, oksimoron, kao bijelo crnilo. Nisam od kamena, sunce utječe na mene i masom i gravitacijom. Veće je, jače je, pobjeđuje.

Zaključak broj jedan: Nisam savršena.

Druga priča koja mi je potvrdila kako nas nejesen okrenula naglavačke ide ovako: Moja mamica je prestala ili prestaje pušiti. Ne znam je li prošlo svršeno ili sadašnje nesvršeno vrijeme, samo da ne ode u daleko buduću. Ona je dokazano poduzela sve što se moglo po tom pitanju, ali očekuje još podršku meteorologa da krenu kiše pa da nitko ne puši vani na terasama kafića i tako je prestane navoditi na grijeh. Ne, nije pokleknula, ali kaže, ako „celzijevci“ budu i dalje rasli, možda će morati.

Zaključak broj dva: Ni majke nisu savršene.

Slušajte dalje. Dobila sam moderne, krasne gumene čizme koje pristaju baš na sve odjevne kombinacije, čak i na „šljokaste“ čarape, tako kažu u OK-eju. Na nešto ipak ne pristaju. Na vrijeme bez lokvica i pljusкова. Na

ovaj pejzaž golotinje i naizgled mrtvih biljaka.

Zaključak broj tri: Zar ni OK nije savršen ?!

E, a neki dan, ma 23. rujna, pitao me profesor iz zemljopisa koji je danas dan. Ja mislila da ga zanima, radi li knjižnica ujutro ili poslije podne, ali on je želio da kažem... Aha. J...J... ponavlja on ovaj suglasnik. Pa što mu je ? „ Jesen!“ uzvikne. Ma kako bismo rekli „jesen“.

Bili smo u ljetnoj odjeći. Ja u sandalama. Zar jedino profesor iz zemljopisa vjeruje u ovaj gore navedeni naslov?

Zaključak broj četiri: Profesor iz zemljopisa je možda savršen. Njemu je jesen.

Meni će se ovo rogošenje protiv jeseni već nekako obiti o glavu. Kad bolje razmislim, baš sam nepravedna prema njoj. Pa nitko nije takva učiteljica strpljenja kao priroda. Baš kad se navikneš na ljeto i vrućinu, eto jeseni. A kad shvatiš da je imaš i više nego dovoljno, bijeli te ogrtač dočeka, opet nespremnu! Malo po malo, za koji mjesec, dok sunce još nesigurno grije, a kiša okrepljuje, sve se opet vraća u život. Okruži nas čudesna aktivnost proljeća. Sve je opet živo! Promatrajući

njene ritmove, učimo o usponima i padovima.

To mora ohrabriti i najmalodušnije među nama!

Zaključak posljednji: Ja sam nestrpljive prirode. Priroda me uči strpljenju.

PRIRODA JEST SAVRŠENA.

Uma Gradac, 5.B

XVIII. NAZOROV DANI 2013., 8. literarni natječaj „ NAZOR I MI “ **PRVONAGRAĐENI RAD:**

LJETO NE BI BILO LJETO DA NIJE TAKO UVRNUTO

Evo me, školo, predajem se tvojim predavanjima umorna od odmora. Umoriše me te radnje na „s“ i „lj“ : smijanje, sunčanje i spavanje, zatim ljenčarenje, lješkarjenje, ljuljuškanje i ljubavne zavrzame. Sigurno je po njima ljeto i dobilo ime. A i smijeh se utkao u ljeto kao sol u moju kosu. Ljeto i smijeh sljubljeni su u svakome svom sunčanom satu.

Naravno da snosim posljedice, što ste mislili! Zaboravila sam kako se pale računalo i televizor. Tamo i tada za tim nije bilo potrebe. Ne znam se više kretati pomoću semafora, tamo sam se samo besciljno kretala i nikada se nisam izgubila. I sad vidim nas pet kako se smijemo dok nam sladoled curi niz lice. Budilica mi je stajala navijena na koji satak nakon podneva, i to samo zato da okusim i taj dio dana prije nego se sjurim na plažu. Zvuči kao da sam ljetno provela u zrakopraznom prostoru, gdje nema ni gravitacije ni situacije. Ma, dajte; ja sam samo «ošla pud Milne». Milna je malo mjesto na otoku Braču, okrenuto prema otvorenom moru, kao da je i sama oličenje beskrajnosti i bezbrižnosti, a ova neknjiževna fraza je ublaženi izraz za «poludjeti», «skrenuti», «pošašaviti» ili koju već

varijantu istoga koristite u svom zavičaju!

Moja mama ima u milnaranskoj kući ekvivalent za svaku stvar u zagrebačkoj kući. Zove ih mikser za Zagreb, mikser za Milnu, kuhinjska vaga za Zagreb, kuhinjska vaga za Milnu i tako sve od kuhinje do kupaonice. Skuplja dupliće raznih stvari cijelu zimu kao vrijedna mravica i onda ljeti prenosi i vuče kao ona dalmatinska lijepa životinjica. Kod mene je takva situacija s ljudima. Imovine baš nemam, ali društva itekako imam. Najbolja zagrebačka prijateljica, najbolja milnaranska prijateljica, najbolja neprijateljica iz Zagreba, slična njoj čeka me i u Milni. S jednom malom iznimkom: simpatiju nemam u Zagrebu, a imam u Milni. Čudnovato je ipak nešto u ovim paralelnim svemirima: Kako to da nakon dva i tri četvrtine mjeseca provedenih u Milni, baš

uvijek zaboravim da sam ikad živjela igdje drugdje?! Epidemija se širi i na druge, a epidemije su takve po definiciji. I evo nas u krevetu, smijemo se u sitne sate, ne damo ukućanima ni tada mira. Moja najbolja zagrebačka prijateljica ovo je ljetno provela kod mene par tjedana i osjećala potpuno iste simptome; ošla pud Milne! Ležimo moja zagrebačka prijateljica i ja tako na plaži, grickamo slane kruškice, koje su prije bile slatke, no oprale smo ih u moru, listamo zadnju Modru Lastu, dok ona ne prozbori odjednom: „Vjeruješ li u reinkarnaciju?“ Davim se od smijeha, komadi oslanjene kruške ispadaju mi iz usta. „Pa jesi li ti poludjela, to je praznovjerje!“, pokušavam i ja nešto filozofirati. Smije se i ona mome pljuckanju i ne odustaje. „Glupo je nečiju vjeru u bilo što nazivati praznovjerjem. Ja vjerujem da u ovome životu biramo one s kojima želimo provesti sljedeći. Ja bih izabrala tebe.“

Meni je i dalje smiješno. „Jedino ako planiraš na Brač, tamo bih i reinkarnirana i integrirana i marinirana.“ Sad se ona smije i baca Modru lastu meni u glavu. Smijemo se obje, a nasmijale smo i malog Ivu koji je do tada bacao kamenčiće u more, a onda „slučajno“ pogodio mene. Nismo više razgovarale o reinkarnaciji, bacile smo se u more, što od vrućine, što zbog daveža Ive. U tim trenucima znala sam da je u Milni puno smijeha, da volim sve koji se smiju i da bih mogla vjerovati u sve ono od čega bih se osjećala ovako kao danas.

A u onim trenucima, kad ljetno spusti sunčani zastor, kad se učini da je i smijeh uputio posljednji naklon svojoj publici, ne osvrćući se što ga pljeskom pozivamo na

bis, sjetite se samo stare narodne poslovice koju sam upravo izmislila: Ljeto ne bi bilo ljeto da nije tako uvrnuto, eto !

Uma Gradac, 5.B

Razmišljanja osmaša/osmašica

RASTANAK S OSNOVNOM ŠKOLOM

Razmišljam o odlasku iz osnovne škole... Zbogom učionice, zbogom profesori i najteže, zbogom prijatelji ! To će za mene biti veoma tužan i potresan dan. A zatim će doći vrijeme upisa, iščekivanje o „upadu“ u srednju . I nakon cijelog stresa napokon će doći i ta srednja škola. Naravno, da će mi osnovna nedostajati, ali mislim da će mi promjena dobro doći. Prvi dan srednje škole bit će mi najteži. Ući ću u razred u kojem neću nikoga poznavati. Ne znam hoću li biti prihvaćena i hoću li naći dobre prijatelje ?! Već me hvata nostalgija i tuga. Nadam se da ću ostati u kontaktu s prijateljima iz osnovne te da ćemo se i dalje družiti iako znam da

će to biti rjeđe nego do sada. Vremenom ću u srednjoj steći novo društvo, ali neću zaboraviti Jabukovac i prijatelje koji će mi zauvijek ostati u lijepom sjećanju.

Klara Šinka

Odlazak iz osnovne škole bit će mi vrlo težak i tužan. Jako će mi nedostajati svi prijatelji! Toliko smo toga zajedno prošli. Ne mogu zamisliti kako ću se osjećati u razredu među društvom koje tek trebam upoznati. Hoće li mi se svidjeti ili ne ? Hoće li me čudno gledati ili će biti druželjubivi? Jednostavno, ne znam kako ću se ponašati u toj novoj okolini među ljudima koji su mi potpuni stranci. Jako će mi nedostajati naši profesori, sama škola, a ponajviše prijatelji . Imam solidne ocjene i najvjerojatnije ću se upisati u jednu od željenih srednjih škola. No, postoji uvijek onaj sveprisutni strah od „neupadanja“. Vrlo sam znatiželjna i jako me zanima kako će biti u srednjoj školi. Mnogi mi govore kako je srednja

škola najljepše razdoblje ,
da je to vrijeme uživanja i
da je odlično. Ja ipak
odbijam misliti tako!

Klara Kunović

S jedne strane jaaako
želim otići iz osnovne
škole u novu pustolovinu
zvana SREDNJA škola, a s
druge strane ne želim
otići i rasti se s dobrim
prijateljima i nekim
dobrim profesorima.
Kada bolje razmislim, ne
znam ni koju srednju
školu želim upisati.

Razmišljala sam o općoj
gimnaziji. S obzirom da
sam lijena za učenje,
bojim se da tamo neću
uspjeti. Razmišljala sam i
o strukovnim školama i to
o veterinarskoj školi. I
sinulo mi je – volim
životinje pa ću postati
veterinarka ! Jeee! Prvo
sam bila jako sretna zato
što sam odabrala školu i
svoje buduće zanimanje,
no kasnije kada sam
saznala da ima puno
nezaposlenih veterinara,
moje veselje je splasnulo.
Ostala sam bez ideja...

Elena Mikuš

Sada na kraju školske
godine puno razmišljamo
o srednjoj školi. Pred
nama je veliko pitanje i

odluka : U koju ćemo se
srednju školu upisati ?
Razmišljamo o svojoj
budućnosti. Ja bih se
htjela upisati u
zagrebačku Drugu
gimnaziju. To je opća
gimnazija. Čula sam od
puno ljudi da je jako
dobra. Ne bojim se novih
profesora ili toga da će
biti teško, ali mi je žao
napustiti svoje staro
društvo. Nedostajat će mi
prijatelji !

Leda Divjak

Dok sjedim u klupi svoje
stare osnovne škole,
često razmišljam o
danima što dolaze, o
svojoj budućnosti i upisu
u srednju. Čim pomislim
na upise , prođe me jeza.
Htjela bih se upisati u
Desetu gimnaziju.
Obuzme me sreća da ću
tamo upoznati novo
društvo. Onda me uhvati
neka tuga što napuštam
mjesto u kojem sam
provela osam godina s
najboljim prijateljima i
odličnim
profesorima. Otkad su
spojili „a“ i „b“ razred u
jedan osmi, jako smo se
međusobno povezali i
postali dobri prijatelji.
Pomažemo jedni
drugima. Želim da ovih

desetak dana prođe
sporo da mogu što duže
uživati sa svojim
razredom. Ne želim reći
ZBOGOM. Neću moći to
podnijeti!

Magdalena Lenardić

Moj Zagrebe

Ti, što stojiš tamo, u
daljini
podno Sljemena, veliš.

Ostao si meni, i ja u tebi.
Moj grade najdraži!
Tvoja majčinska ljubav,
tvoja dobrotu
Osmijeh tvoj, široki
zagrljaj...

Ti, toliko puta razaran i
rušen
Sada ponosno stojiš na
stoljetnom mjestu pored
svojih velikana...

Ti, diko vječnih Hrvata!

Ostalo je samo varka,
obmana.
Ali ti, ti si svjetiljka
u neprijateljskoj noći...

Moj Zagrebe,
u srcu mi stojiš!

Kristina Višak, 7.a

Proljeće

Od sva četiri godišnja doba meni je najdraže proljeće. Ispričat ću vam priču o malenoj proljetnoj vili koja je probudila proljeće.

Zimska se vila već umorila i snijeg se počeo otapati. Ona je već odradila svoj posao. Djeca su bila zadovoljna, snijeg je ove zime padao i bilo je puno vremena za grudanje, sanjkanje i izradu snjegovića. Za razliku od djece odrasli su samo ljutito čistili snijeg ispred kuća. I tako je zimska vila jednog dana sjela na krevet, oči su joj se sklapale dok se proljetna vila budila. Zajedno sa svojim pomoćnicima vilenjacima pošla je probuditi proljeće. Kada bi sa svojim čarobnim štapićem dotaknula bilo koju biljku, pupoljci bi se počeli otvarati, a biljka bi postala onako, proljetno zelena. I sve tako preko

livada, brda, gora, planina i vrtova, pa i do onih biljaka u kućama. Sve je odjednom postalo zeleno. Leptiri su počeli radosno letjeti na sve strane, a ljudi su začuđeno izlazili iz kuća slušajući veseli pjev ptica koje su slobodno letjele po vedrome nebu. Svi su bili sretni što je proljeće stiglo. Mala proljetna vila sakrila se i gledala svo lišće jer postoji mogućnost da je pokoji list uvenuo. Bio je to prekrasan prizor koji je ponosno gledala majka priroda. U vrtovima se se zažutjeli jaglaci i trubili u čast proljetnoj vili. Ljubičice su počele pljeskati, a malena proljetna vila izišla je uzdignute glave lepršajući svojim lakim krilcima. Probudile su se i visibabe te radosno naklonile svoj bijeli cvijet koji ostaje naklonjen cijelo proljeće. Vilenjaci su ponosno stupali iza proljetne vile, ipak su i oni budili proljeće. Dok su joj tulipani servirali ručak, proljetna vila primila je nagradu od majke prirode. Ruže su joj dale da se umije i opere ruke u svojoj vodici. Poslije ručka slijedilo je natjecanje

ruža. Proljetna vila pomirisala je svaku i odlučila koja miriše najbolje. Crvena je ruža zauzela prvo mjesto, drugo mjesto bijela ruža, a treće žuta. Nakon napornog dana vile i vilenjaci morali su čarobnim prahom uspavati sve biljke te ih ujutro ponovno probuditi. Sve te dane sunce je gledalo te čarobne događaje i osvjetljavalo zemlju, a mjesec je noću gledao biljke kako mirno spavaju te vilu i vilenjake kako umorno odlaze kući, u veliki cvijet orhideje. Poželjeli su tada biti na zemlji. Tako su svi oni zajedno stvorili proljeće.

Jana Šinka, 5.B

Moja obitelj je moje bogatstvo

Kad sam bila mala (a to je bilo jako davno, pa roditelji su mi rođeni u prošlom stoljeću), mislila sam kako možemo birati svoju sjenu. Sjena okrenuta prema «Malom Konzumu», sjena

koja ide baki i moram je pripremiti za malo dužu vožnju... Sad ne mislim baš isto kao «kad sam bila mala», jer bi me školske vlasti poslale defektologu, pa ne bih znala što je za zadaću. Sad se moje mišljenje prilagodilo mom uzrastu, kao što mi se kosa prilagođava vlazi u zraku. Sad mislim da se djetinjstvo svih nas može sastaviti od tri točke: jedna predstavlja školu u koju ideš, druga mjesto na kojem se voliš igrati i provoditi samo svoje posebno vrijeme i treća obitelj u kojoj odrastaš. Prvu točku možemo donekle birati, nije bila oduvijek u našim životima, jednom ćemo je napustiti i možda zaboraviti, no prema njoj svakako nešto osjećamo. Druga točka je vrlo bitna u djetetovu životu, ono je samo bira, što je čini potpuno različitim od drugih. A sad treća točka, čini vrh trokuta, zahvaljujući njoj, on može postati jednakostraničan ili raznostraničan. Obitelj je poput sjene, iako nas stalno prati, ipak je nismo mogli birati. Ona nas ne napušta, ne zaboravlja na nas.

Danas sam se vraćala iz škole s Dvostrukom. Zajedno se vraćamo samo polovicu puta jer joj je kuća dvostruko udaljenija od škole od moje. Nomen est

omen, kaže se. Kuća joj je bila smještena negdje što podsjeća na kraj svemira, nije bilo drugih kuća oko nje, samo jedna dugačka uska stazica prema šumi. Svojom vijugavošću, ulica je podsjećala na val koji udara o obalu. Putem smo razgovarale o mamama. Njezina mama, kad je ljuta, kaže da je njihova kuća cirkus. Cirkus je, po mišljenju njezine majke, zbirka različitih životinja. I doista, Dvostruka je ponosna na svoju kolekciju plišanih životinja, koju ima kao isplatu (ili se to kaže uspomena) zato što mama radi dokasno i što su joj roditelji rastavljeni. Nakon što smo se pozdravile, trebalo je još odguliti ostali dio dana pišući zadaće i razgovarajući s ribicom.

Navečer sam usnula grozan san. Sanjala sam da sam se vratila iz škole, ušla u kuhinju pozdraviti mamu, ali nje nije bilo. Zvala sam tatu na mobitel, no nije se javljao. Ni on se nije vratio s posla iako je prošla ponoć. Kad sam se probudila, uspuhana i zbunjena, no sretna što je san samo san, ipak mi se cijeli dan kroz misli provlačila scena iz sna: Ja kako očajno dozivam roditelje, no nikog nema. Kako sam se cijelu noć budila, u školi sam bila izmoždena. Svaki čas sam

misllila da ću zaspati. Moj se strah i ostvario. Zaspala sam na geografiji. Sad će me ipak poslati defektologu.

Ali sigurna mogu biti samo u jedno: ništa mi ne može pokvariti dan jer znam da su tu moji roditelji. Čula sam tatu kako pjeva pod tušem...

Uma Gradac, 5.B

Moja obitelj

Ja sam ono dijete koje je imalo sreće, puno sreće. Kada sam se rodila, završila sam u domu. Obitelj me nije htjela, ili možda nije mogla zadržati. Ne krivim ih, sigurno su imali dobar razlog. No, nakon nekog vremena u domu, neki ljudi su me posvojili. Ne ću reći ljudi, reći ću mama i tata.

Mama i tata su oni koji se brinu o tebi cijeli život, koji ti daju ljubav, sreću i pažnju. Ja sam to dobila. I još uvijek to dobivam. Ponekad mi zna biti teško. Kad sam tužna, moje misli direktno odu

na to. I razmišljam, kada ću ja upoznati svoje biološke roditelje. No, brzo me to prođe. Djeca su me znala zadirkivati zbog toga. Jedna od mojih najboljih prijateljica izjavila je stvarno utješnu izjavu, glasilo je ovako: „Nemoj biti tužna, sada barem imaš četiri roditelja.“ Naravno, nije to rekla da me povrijedi, već da me razveseli jer nije znala ništa bolje u tom trenutku.

Ja sam vrlo sretno dijete. Došla sam u obitelj punu ljubavi. Imam dva polubrata koji su mi sve na svijetu. Imam mamu i tatu. Često sam doživjela da su mi neki od prijatelja rekli: „Blago tebi, ti si bogata, možeš imati sve što hoćeš.“ Na to sam ih pogledala i uzvratila: „Da, ja imam sve što hoću, a to su moji mama i tata, zato sam bogata.“

Sada sam jako sretna, imam dvije najbolje prijateljice bez kojih u životu ne bih mogla. Usrećuju me svaki dan svojim izjavama i posebnostima. Mogu im sve reći i to je ono što mi treba. Meni su one obitelj.

Nitko nikada neće imati osjećaj koji ja imam sada. Nitko nikada neće razumjeti kako je to biti posvojen. Samo ja hoću. Jedinствена sam i zato sam sretna.

Mirta Ostoja, 7. A

Blizanci

Obitelj je bogatstvo, obitelj je bogatstvo... Koliko sam to puta čula? S time sam se slagala do 19. travnja 2004. godine. Tada se rodilo... što ono? Oh, da – moja braća – skoro sam zaboravila!

Kada sam čula da ću dobiti braću, činilo mi se kao da su to mekane pudlice s roza ovratnicima. Došla sam u rodilište i vidjela maleno ljudsko biće. Pogledali smo se u oči i odmah sam vidjela da će mi se život upropastiti. Dobro, možda malo grubo rečeno – da mi svijet propada. Tada sam vidjela još jednog! *Pa što je ovo? Koliko ih je još?* Vidjela sam mamu i tatu kako se smiju pa sam to i ja pokušala, ali nije išlo. Nisam se mogla smijati ako ne bih bila sretna. I tada se

dogodilo ono najgore, što uopće nisam očekivala: ta *bića iz bajke* krenula su s nama. Da sam imala izbora, iskreno, radije bih ih ostavila.

Moja mama, koja je nekako vidjela što osjećam (možda neka telepatija ili...) pokušala me nasmijati – da i sama vidim da su oni *ok*. Moja mama je dobra osoba i, da, uvijek nasmijana, pokašava dati svoj osmijeh drugima. Svima je osmijeh skočio, ali meni se nije pojavio. Ah, taj osmijeh može biti problematičan... Sljedeći dani nisu bili ništa bolji od onih u rodilištu, možda i gori. Ovo je bio njihov raspored za svaki dan: plači – vrišti – jedi – gnjavi sestru – plači – vrišti – jedi – gnjavi sestru... Baš zanimljiv životni raspored!

Moj tata je trčao na sve strane. Nije se puno razlikovao od mame, isto je bio nasmijan i zabavan. Sjećate se kada sam rekla za moju i maminu telepatiju? Tek sada sam vidjela pravu telepatiju: kada bi jedan zaplakao, i drugi bi zaplakao, ma čak i da je prvi na kraju svijeta, a drugi na drugom. Zvala sam to *dvostruki vrišteći zbor*. Poslije su ih počeli primati u reklame i filmove, svi su govorili da su super u glumi. „Oni su mali slatki blizanci, bla, bla, bla...” Ja sam ostala po strani.

Rasla sam i s vremena na vrijeme vidjela neku dobrotu u njima. Darujem im dar: sastavak je o obitelji, a ja sam sve samo njima posvetila. Kada se gleda na dobru stranu, nisu oni tako loši. Obitelj nam je svo bogatstvo, bez obzira kakvi članovi obitelji jesu: glupi, pametni, ružni, lijepi... Volite ih!

Maura Lovrić Jović, 5.B

Djetinjstvo je zlatno doba

Djetinjstvo... Najljepše razdoblje u životu. Bilo je jako puno lijepih trenutaka. Kad se samo sjetim svega što sam radio...

Kad sam imao tri godine, počeo sam se igrati na podu. Imao sam kućicu s rupama u koje je trebalo staviti odgovarajuće oblike. Jako sam volio tu kućicu. Kad sam navršio četiri godine, krenuo sam u vrtić. Upoznao sam mnogo novih prijatelja. Iz vrtića sam uvijek odlazio među zadnjima jer se nisam mogao odvojiti od prijatelja. Baš u to vrijeme počeo sam se igrati s autićima. Peti rođendan proslavio sam s prijateljima. Dobio sam magnetnu ploču na koju sam mogao stavljati slova i brojeve. Gledali smo crtić i skakali po kući, a onda smo pojeli tortu. Sa šest godina počeo sam se spremati za školu. Bilo mi

je teško odvojiti se od vrtića, ali morao sam. Navršio sam i sedam godina. Krenuo sam u prvi razred. Moj prijatelj Vito Krizmanić i ja bili smo jako sretni kad smo vidjeli da idemo u istu školu. Počinjemo učiti slova, brojeve, prometne znakove, zbrajanje, oduzimanje... Prvi razred mi je jako brzo prošao. Nakon ljetnih praznika, krenuo sam u drugi razred. U drugom razredu smo se počeli više družiti. Jako smo voljeli igrati graničara. U trećem razredu smo upoznali ljudsko tijelo, već znamo sve računske radnje, pišemo puno diktata i sastavaka... Malo po malo, i evo nas u četvrtom razredu. U četvrtom razredu morali smo se oprostiti od učiteljice Barice, učiteljice koju smo jako voljeli i koja nas je učila o svemu te četiri godine. I eto nas u petom razredu, upoznali smo se sa mnogo novih predmeta, ali i profesora. Moramo puno učiti, ali i dalje se moramo puno zabavljati jer treba iskoristiti ovo vrijeme dok smo još djeca.

Djetinjstvo je vrlo lijepo. Da mogu, vratio bih se u 2005. godinu kad sam krenuo u vrtić jer ipak, tada je sve započelo...

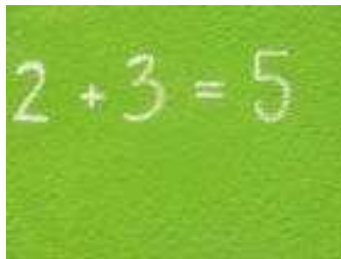
Marko Čolak, 5.A

RAZLIKE SU NAŠE BOGATSTVO

Jednog dana rodila se djevojčica u Africi koju su roditelji nazvali Sarah, a u Americi se na isti dan rodila djevojčica Linda. Između njih postojala je velika razlika. Sarah je bila crnkinja, a Linda je bjelkinja. Kada su djevojčice odrasle, Lindini roditelji odlučili su otići u Afriku. Linda je bila jako nesretna jer nije mogla vjerovati da će živjeti u siromaštvu. Nakon dugog puta, Linda i njezini roditelji stigli su u Afriku. Tamo su svi bili crnci, i kad su vidjeli Lindu i njezine roditelje, sklonili su se u svoje domove. Došlo je vrijeme da Linda razgleda svoju novu kuću. Bila je to mala kućica, a oko nje je bio samo pijesak. Navečer, kada su trebali ići spavati, oko nje su bile samo bube. Linda je cijelu noć plakala. Došao je sljedeći dan. Linda je morala u novu

školu. U školi su svi bili crnci i kada je ušla u razred, svi su joj se počeli smijati. Naravno, u tom istom razredu je bila i Sarah. Linda je pomislila kako joj se Sarah ne će smijati, no kada joj se približila, odmah joj je rekla: „Ti ne pripadaš ovdje, ti si ružna bjelkinja!“ Nakon škole Linda je otišla kući plakati. Rekla je kako želi u drugu školu. Svaki dan u školi joj je bio sve gori i gori. Svi su joj se rugali zbog toga što je bila bjelkinja. Jednog dana Sarah je prišla Lindi. Linda se prepala, ali Sarah joj je samo rekla: „Oprosti mi, ti si stvarno super cura!“ Od toga dana Sarah i Linda su postale najbolje prijateljice i nisu se odvajale.

Elia Molnar, 7.b

Različitosti – filozofske misli Kristine Višak (7.A)

Različitost utječe na razmišljanje svakoga od nas. Iako imamo pravo na

mišljenje, naše misli, kao i naše razmišljanje dovodi do sukoba. Moramo naučiti prihvaćati jedni druge onakvima kakvi jesmo, onakvima kakvi smo rođeni, kakvi razvijamo svoje interese i potrebe. Predrasude su propagandan način dijaloga među nama. Društvo ne prihvaća pojedinca zbog njegove boje kože, načina razmišljanja, nacionalnosti, vjere... Loš način razmišljanja doveo je, dovodi i dovodit će do strašnih oružanih sukoba, sukoba interesa, narodnosti... Iako se ova stvarnost čini nestvarnom, različitost je dio tebe, mene, dio ovoga svijeta i ove zemlje. Različitost se ne može promijeniti, ona ne može nestati, ona se stvara i opstaje! Prema drugima je potrebno biti tolerantan. Nitko nije zaslužio da ga se diskriminira. Psihička bol veća je od fizičke. Zamislite kakav bi svijet bio bez različitosti? Ja ću vam reći - dosadan! Moramo prihvatiti ljepotu i bogatstvo različitosti u našoj i tuđoj okolini. Predrasude dolaze vrlo često iz mržnje, prijezira ili nekog drugog lošeg osjećaja. Pojedinci, koji nisu prihvaćeni od okoline, pokušavaju se "pronaći" negdje, odnosno, dolazi do stereotipa. Iako je to većini nepoznat pojam, sigurno ste se i sami našli u

takvoj situaciji. Ponekad se teško oduprijeti pokvarenim navikama ovoga svijeta. Često i sami dolazimo u napast osuđivati nekog zbog njegove razičitosti da bismo se nekom svidjeli, da bismo ušli u njegovu bandu, "ladicu", klapu. Trebamo voljeti, poštivati, upoznavati druge. Ne smijemo se "zatvoriti" u samo sebi znan svijet. To je različitost!

Zelena moda

U svakoj školi postoji dan posvećen prirodi. U našoj školi sve ideje za taj dan činile su se prastarima pa smo dobili zadatak izmisliti nešto novo. Nikako nisam imala ideju, ali sam se svejedno bacila u potragu. Prva ideja bila je da zasadimo malu cvjetnu livadu. Ta ideja već je ostvarena. Morat ćemo još i prezentirati...

Ideju smo morali predati sutradan, a moj plakat bio je prazan. Otprilike tada u

moju sobu uletjela je mama. U rukama je nosila ružni zeleni pulover. Rekla mi je: „Sara, vidi što sam ti kupila...” „Mama, u zadnje vrijeme stalno mi kupuješ zeleno, zelene hlače, zelenu majcu...”

„Da, zato jer su proljetne boje na sniženju!”

Mami sam rekla kako ja ne volim zelenu boju. Ona je ljutito izašla iz sobe bacivši mi pulover u ruke. Lijeno sam ustala s kreveta da ga stavim u ormar.

U mom ormaru bile su proljetne boje: narančasta, žuta, crvena, roza i ona najgora, zelena. Tada mi se upalila lampica u glavi. Uzela sam flomaster

i počela nešto švrljati po plakatu. Sutradan ujutro bila sam sva u zelenom.

Kada sam ušla u školu, svi su padali od smijeha. Neki su mi prišli i rekli: „Hej, zakasnila si, maskare su bile prije mjesec dana!!!!!”

Ništa im nisam rekla na to, samo sam podignute glave nastavila hodati.

Moje prijateljice su me skroz čudno gledale. Kada je došao red na sat razrednika, svi su donijeli svoje prezentacije i ideje. Kada je došao red

na mene, bojažljivo sam ustala. Svi su se počeli smijati. Zatim sam se počela smijati i ja. Onda nas je profesor prekinuo. Počela sam govoriti. Moj je govor zvučao ovako: „Svi znamo kako je proljeće puno boja, žute, narančaste, crvene i...zelene. Dakle, zašto se mi ne počnemo oblačiti u skladu s prirodom bar na jedan dan?!” Profesor i učenici zapljeskali su. Bilo bi čudno da smo svi crveni ili narančasti, na taj dan nosit ćemo zeleno!!!!!!

Sara Dolički, 5.B

Glazba koju slušam i filmovi koje gledam

Počnimo s glazbom. Glazbom sam se počeo baviti u trećem razredu. Želio bih postati DJ i zato radim jako puno mixeva koje ću za mjesec dana početi objavljivati na YouTubeu pod nadimkom Djtechno0987654321. Od glazbe volim sve žanrove, a slušam uglavnom hitove od ove, prošle i prethodne godine. Ako se moje mixanje bude odvijalo po planu, za otprilike godinu dana imam ću svoj prvi album I Live For Music. Volim glazbu jer me veseli, smiruje u teškim trenucima i opušta. Toliko o glazbi, a sad malo o filmovima. Od filmova najviše volim gledati akcijske, avanturističke filmove i komedije. Neke od najdražih komedija su mi: Policijska akademija, Sam u kući, Charlie Chaplin, Dr. Dolittle... Od akcijskih filmova izdvajam: Gas do daske, Umri muški, Brzi i žestoki... Filmovi koji imaju nekakve specijalne efekte posebno su mi zanimljivi pa volim "zaviriti iza scena".

Filmove koji su stvarno dobri uistinu vrijedi pogledati više puta.

Marko Čolak, 5.A

Kritički osvrt na film 'Tko pjeva, zlo ne misli'

Nedavno sam pročitala knjigu 'Iz dnevnika malog Perice' i nakon toga pogledala film 'Tko pjeva, zlo ne misli'. Gotovo sve mi se svidjelo zbog šaljivosti, osim nekih neprimjerenih dijelova. Primijetila sam kako je redoslijed događaja u knjizi te na filmu potpuno različit. Meni je bolji redoslijed događaja u filmu jer mi neke stvari nisu realistične, npr. to što se Peričin tata i gospodin Fulir odmah pobratime nakon upoznavanja. Iako čitajući knjigu nisam mogla zamisliti Peričinog tatu, u filmu je on bio savršeno osmišljen i prikazan. Također je i gospodin Fulir bio prikazan točno onako kako sam ga ja zamislila. Iako u filmu nije bilo svih šala i ispadica kao u knjizi, bile su dodane neke druge pošalice. Pitam se je li bilo teško snimati film u takva vremena zbog mnogo

teških okolnosti. Tada su se koristile filmske trake koje su se morale močiti u neke kiseline i ispirati te bi se kasnije to umnažalo i spajalo u jednu veliku cjelinu - film. Tada isto nisu imali tako dobro umjetno osvjetljenje ni mikrofone za bolji zvuk. S obzirom na te okolnosti, film je jako kvalitetno snimljen i dobro je prihvaćen od publike. Meni je osobno draži film jer je sve točno prikazano; mimika, kretanje, naglasci(...), a u knjizi Perica to nije opisivao. Čak nije ni naglašavao je li netko viknuo, upitao ili izjavio. Jedino što mi jako kvari dojam ovoga filma jest lik Fulira. No, priča ne bi bila zanimljiva da nema negativnog lika. Najbolji dijelovi filma i knjige su Peričin tata i teta Mina jer su jako šaljivi. Kraj filma i kraj knjige potpuno se razlikuju. U knjizi priča završava tako da teta Mina ispeče kajganu i Perica zapali svijeću u čast Fuliru, a u filmu se vjenčaju teta Mina i gospodin Fulir.

Fani Sentinella Jerbić, 7.B

Uskršnja bajka (igrokaz)

Kao i svake godine na Uskrs, Jelena se probudila vesela i uzbuđena zbog potrage za uskršnjim jajima. Probudila je svojeg starijeg brata Marka i sestru Anu kako bi joj se pridružili u potrazi. Svo troje krenuli su uzbuđeno pretraživati grmlje i gredice cvijeća da što prije nađu što više jaja. No, nakon duge i temeljite potrage i dalje nisu pronašli nijedno jaje.

Jelena: „Gdje su sva jaja?“

Ana: „Stvarno ne znam.“

Jelena: „To mi je najdraži dio Uskrsa i sada je uništen!“

Marko: „E, nije! Sad idemo potražiti uskršnjeg zeca i pitati ga što se dogodilo s jajima.“

Jelena: „Jeee, ti si najbolji brat na svijetu!“

I tako su se Marko, Jelena i Ana zaputili u šumu da otkriju misterij nestalih jaja. Hodali su dugo po šumskim puteljcima, ali još ni traga, ni glasa od uskršnjeg zeca. Već su počeli gubiti volju za potragom kad odjednom propadnu kroz duboku rupu u zemlji.

Ana: „O, ne! Kako ćemo se sada izvući?“

Jelena: „Au! Boli me noga!“

Marko: „Pomogao bih ti, ali ništa ne vidim. Tako je mračno.“

Ana: „Marko, napravi nešto! Ovo je bila tvoja ideja, sada nas izvuci!“

Marko: „Razmišljam, u redu? Ovo baš i nisam planirao.“

Marko je počeo opipavati zemlju oko njih.

Marko: „Gledajte! Ovdje je neki tunel. Dođite!“

Desetak minuta su tako napipavali put kroz mrak sve dok Ana ne reče: „Čini mi se da postaje sve svjetlije.“

Marko: „U pravu si! Idemo pogledati.“

Kada su došli do kraja tunela, vidjeli su najčarobnije mjesto ikad. Putevi su se zlaćano presijavali, a ogromno drveće bilo je ukrašeno najneobičnijim oblicima crvene boje. Svjetlo su stvarale neobične lebdeće kugle. Ali, to još i nije bilo najčudnije. Najčudnije je bilo to što je prostor bio prepun malih vilenjaka koji su neutješno plakali.

Ana: „Ajme, što je ovo? Gdje smo to došli?“

Marko: „Zar su ovo vilenjaci? Nisam znao da oni postoje.“

Jelena: „Pa naravno! Zar nisi slušao kad nam je mama čitala priču o Djedu Mrazu. Pisalo je da mu pomažu vilenjaci. Ovo su onda sigurno vilenjaci uskršnjeg zeca!“

Marko: „Da, Jelena, sigurno je to,“ Marko zakoluta očima.

„Hajdemo sad smisliti kako ćemo se izvući.“

„Možda vam ja mogu pomoći.“, reče neki glas sa strane. Svo troje se okrenu i zastanu u

nevjerici. Pred njima je stajala velika kokoš.

Ana: „Nemoguće!
Jednostavno nemoguće!“

Marko: „Sve mi se više
čini da je ovo samo san.“

Kokoš: „Ma, kakav san!
To kažu svi koji dođu
ovdje.“

Marko: „A kako se zove to
“ovdje“ i kako je moguće
da ti govoriš?“

Kokoš: „Ah, još jedno
dijete kojemu su roditelji
rekli da čarolija ne
postoji. Ovo je čaroban
dio šume i mi (pokaže na
vilenjake i sebe) se ovdje
spremamo za Uskrs. Ja i
još mnogo drugih
kokošiju nesemo uskršnja
jaja, a ovi mali vilenjaci ih
ukrašavaju. Jučer su ih
napokon uspjeli sva
ukrasiti, a onda nam je
Ježurka jutros rekao da ih
nema ni u jednom vrtu.

Zato je sve prekriveno
zlatom. Naime, to su
njihove suze.“

Jelena: „Vau, nisam znala
da vilenjaci plaču zlato.“

Ana: „Ma, pusti sad to,
nego nam reci tko je
Ježurka?“

Kokoš: „Naš jež-špijun. On
nadgleda dostavu jaja u
vrtove da ne izgleda
sumnjivo. Malo bi bilo
čudno da se pojavi
vilenjak u vašem vrtu, ne
mislite li?“

Jelena: „Ja mislim da bi
bilo baš fora.“

Marko: „Cure,
zaboravljate zbog čega
smo došli. Znaš li što se
dogodilo s uskršnjim
jajima?“

Kokoš: „Ne znam, ali
pokušavam saznati. Idem
vas prvo izbaviti, a onda
potražiti zeca.“

Marko: „Ne, i mi bi htjeli s
tobom. Zato smo i završili
tu. Išli smo u potragu za
zecom.“

Kokoš: „Dobro, onda
idemo svi. Što nas je više,
to bolje.“

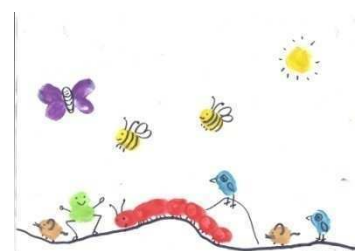
Ana: „Gdje ćemo prvo
potražiti?“

Kokoš: „Idemo do zečje
rupe.“

Dugo im je trebalo da
pređu preko prostorije jer
su morali paziti da ne
stanu na nekog vilenjaka.
Kad su napokon došli do
kraja prostorije i ušli u još
jedan podzemni hodnik,
požurili su da što prije
stignu do zeca. Ubrzo su
stigli do još jedne
prostorije.

Kokoš: „Evo nas u
organizacijskoj sobi.“

Organizacijska soba
izgledala je slično kao i
prijašnja, no bila je
ispunjena mnoštvom
stolova za kojima su
sjedili pilići i uzrujano
promatrali geografske
karte.

Ana: „Što to rade?“

Kokoš: „Pilići su zaduženi
da smisle najbrži i
najefikasniji put kojim će
uskršnji zec dostaviti jaja.
O, gle, eno Pilka. Pilko je
glavni organizator. Možda

on zna što se dogodilo zecu.“

Kokoš: „Pilko! Dođi, trebam te.“

Pilko: „Evo me, evo me. Što trebaš?“

Kokoš: „Znaš li ti što se dogodilo zecu?“

Pilko: „Nemam pojma! Jučer sam mu odnio kartu rute kojom će najbrže dostaviti jaja i izgledalo mi je kao da je spreman.“

Kokoš: „Hoćeš li ga potražiti s nama?“

Pilko: „Hoću.“

Kokoš: „Ajmo onda, moramo se požuriti!“

Svi zajedno prođu kroz još jedan hodnik i putem naiđu na krticu.

Kokoš: „O, krtice, što ti radiš tu? Obično te ne vidamo za vrijeme Uskrsa.“

Krtica: „Čula sam da nitko nije vidio zeca pa sam ga odlučila potražiti. Nadala sam se da ću ga pronaći pošto koristimo iste podzemne tunele.“

Kokoš: „I mi ga tražimo. Hoćeš li nam se pridružiti?“

Krtica: „Naravno, već mi je dosadno samoj lutati tunelima.“

Nakon kratkog trka mala družina dođe do zečje rupe.

Ana: „O ne! Zemlja se urušila u zečju rupu, zato nije mogao podijeliti jaja.“

Jelena: „Moramo mu pomoći što prije!“

Krtica: „Ovako ćemo, ja ću se pokušati probiti do zeca, a vi razgrnite zemlju. Mislim da nije jako široko.“

I tako su Jelena, Ana i Marko počeli razgrtati zemlju, a Kokoš i Pilko su ih bodrili jer oni nisu mogli razgrtati. Nakon nekog vremena Marko osjeti da je probio kroz zemlju.

Marko: „Još samo malo cure, blizu smo!“

Svo troje počeli su još brže otkopavati zemlju i uskoro su mogli proći do zeca.

Kokoš: „Zeče, jesi li dobro? Što se dogodilo?“

Zec: „Jutros, kad sam izlazio kroz rupu, vreća s jajima je zapela i kada

sam naglo povukao, zemlja se srušila. Da me vi niste spasili, ostao bih tu zatočen tko zna koliko.“

Kokoš: „E, pa sad kad smo te spasili, moramo što prije podijeliti jaja.“

Zec: „Čemu? Ionako je sve upropašteno.

Vjerojatno su se sva djeca već probudila i pomislila da uskršnji zeko ne postoji, jer nisu pronašli nikakva jaja.“

Kokoš: „Onda ćeš im dokazati da ipak postoji. Ajde, još nije kasno. Pokret!“

I tako su cijela družina i svi zečevi pomagači što su neprimjetnije mogli ostavili par jaja u svakom vrtu te tako spasili Uskrs.

Zec: „Hvala vam svima što ste pomogli. Ne bih uspio bez vas. A vi (pokaže na Marka, Anu i Jelenu) možete kod mene navratiti kad god želite, znajte da uskršnji zeko za vas uvijek ima jaja u svako doba godine.“

Marko, Ana i Jelena: Hvala, zeče, svakako budemo. A sada idemo uživati u našim teško dobivenim uskršnjim jajima!!!“

Luna Ivandić, 7.A

JUSTIN BIEBER

Trenutačno najpoznatija pop-zvijezda, Justin Bieber, rođio se 1.3.1994., u Kanadi. Djetinjstvo je proveo u malom gradiću Stratfordu. Pošto su mu se roditelji rastali još dok je bio mala beba, živio je samo s majkom Pattie, koja je radila dva posla kako bi mogla prehraniti sina. Justin je već s dvije godine počeo svirati bubnjeve, a sa četiri gitaru. Kasnije je naučio svirati trubu i klavir, i to sve sam!

Da pomogne majci s računima, desetogodišnji Justin odlazi svirati gitaru i pjevati na stepenicama ispred kazališta. Potaknut dobrim reakcijama prolaznika pred kojima je pjevao, 2007. godine Justin se prijavljuje na natjecanje u pjevanju "Stratford Idol", gdje je, iako je bio mlađi od ostalih sudionika, završio na odličnom drugom mjestu. Pošto neki njegovi rođaci nisu mogli doći na natjecanje, Justinova majka je stavila video Justina kako pjeva na Youtube. Igram slučaja, Justinov video je vidio menadžer Scooter Braun. Jako su mu se svidjeli te je odmah stupio u kontakt s Justinovom majkom te joj ponudio da Justin potpiše ugovor s njegovom producentskom kućom. Pattie je pristala i ubrzo su se preselili u Atlantu gdje Justin počinje raditi na svojem prvom albumu.

Album "My World" izašao je na tržište krajem 2009. i Justin je ubrzo postao vrlo poznat. Nedugo nakon toga Justin izbacuje nastavak prvog albuma, "My World 2.0", i tako postaje najmlađi pjevač koji je imao dva albuma u isto vrijeme na

Billboardovoj top 5 listi. Justin je nizao uspjeh za uspjehom kao što su svjetska turneja, dvije knjige, dva parfema i film "Never Say Never" koji je zaradio 30 milijuna dolara u prvom tjednu prikazivanja. Prošle godine Justin je izdao svoj peti studijski album „Believe“ i trenutačno je na turneji, a pred kraj ove godine izaći će i njegov drugi film „Believe 3D“. Iako su mu mnogi predviđali kratkotrajnu karijeru, Justin kaže kako je tek započeo, a s njim se slaže pedeset milijuna obožavatelja diljem svijeta.

Luna Ivandić, 7.A

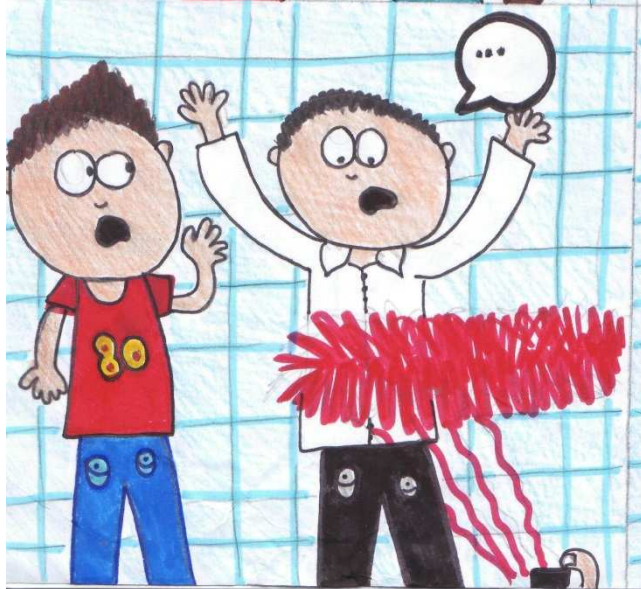
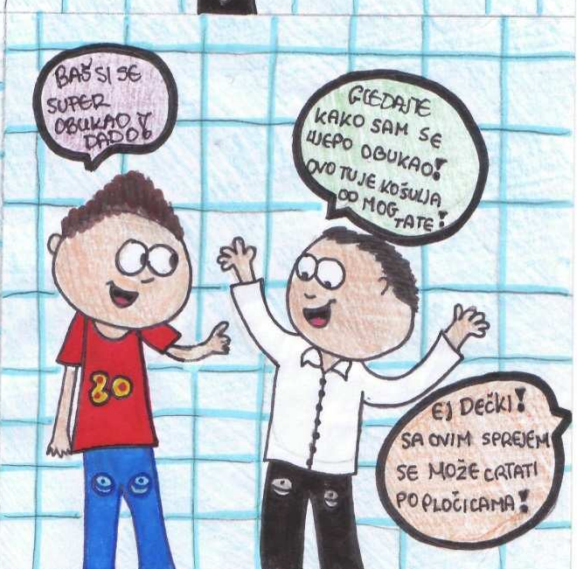

KASNIJE,
PRIJE IZLAZKA
U DISKO...

MAMURALAS

Autori: Ana
Makrivic

Bianka
Primorac

KROŠ